

повному обсязі за рахунок збалансованого співвідношення між активами і пасивами банку відповідного ступеня ліквідності, а також можливість залучати вільні грошові кошти від юридичних і фізичних осіб та спроможність фінансувати зростання кредитно-інвестиційного портфеля. Це визначення охоплює всі якісні характеристики ліквідності банку, яке не тільки зазначає можливість банку виконувати свої зобов'язання в повному обсязі, а й можливість збільшення кредитно-інвестиційного портфелю. Таке визначення є більш повним та сутнісним так, як вказано за рахунок чого досягається ліквідність банку, а саме за рахунок збалансованого співвідношення між активами і пасивами банку відповідного ступеня ліквідності.

Список використаних джерел

1. Сало І. В. Фінансовий менеджмент банку : навч. посіб. / І. В. Сало, О. А. Криклій. – Суми : Університетська книга, 2007. – 313 с.
2. Банківські операції : підручник / за ред. А. М. Мороза. – К. : КНЕУ, 2000. – 383 с.
3. Лаврушин О.И. Основы банковского дела. - М.: Финансы и статистика, 1999. - 589с.
4. Єпіфанов А. О. Операції комерційних банків : навч. посіб. / А. О. Єпіфанов, Н. Г. Маслак, І. В. Сало. – Суми : Університетська книга, 2007. – 522 с.
5. Панова Г. С. Анализ финансового состояния коммерческого банка / Г. С. Панова. – М. : Финансы и статистика, 1996. – 270 с.
6. Івасів І. Б. Ліквідність банку в умовах маркетингоорієнтованого менеджменту / І. Б. Івасів // Фінанси України. – 2003. – № 1. – С. 109–116. ф

УДК 35:005.591.4

ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

*Васильєв О.Л., к.е.н., доцент,
Семенцова О.В., к.е.н., доцент (УкрДУЗТ)*

Історичні умови формування системи державного управління України є достатньо специфічними загалом, але стандартними для перехідних суспільств зокрема. Перед Україною постало завдання здійснення різкого переходу від адміністративно-бюрократичної владної системи до демократичної.

В Україні після отримання незалежності не відбулося радикальної заміни політичної еліти, що суттєво обмежило можливості здійснення

реформ в Україні. Крім того специфікою формування нормативно-правової бази України є спадковість нормативно-правових актів періоду Радянського Союзу, які об'єктивно не відповідають розвитку суспільних відносин в Україні.

Українські державотворчі реалії вказують на те, що вітчизняна управлінська система на даний момент вимагає підготовки до проведення адекватних європейським ініціативам змін. Вона більшою мірою відштовхується від необхідності побудови та безперебійного функціонування чіткої ієрархічної владної системи, в той час як публічне управління спрямоване на надання якісних публічних послуг із досягненням максимально можливої ефективності.

Основною метою переходу від державного управління до публічного управління є наближення влади до народу.

Публічне управління має розглядатися як процес максимально повної реалізації та узгодження органами влади інтересів особи, суспільства та держави на різних рівнях територіальної організації в умовах функціонування дієвих механізмів громадського контролю за усіма етапами проходження управлінських рішень.

При цьому публічне управління повинно мати свої межі. Найбільш загальні з яких встановлюються двома концепціями державотворення: громадянського суспільства та природних прав людини. Відповідно до них органи публічної влади не повинні втручатися у сферу громадянського суспільства та не можуть обмежувати природні права людини.

Особливістю системи державного управління України є перевага вертикальних зв'язків у порівнянні з горизонтальними. Дублювання та перетин повноважень владних суб'єктів та компетенційні конфлікти між ними вже давно є нормою функціонування української політичної системи.

Попри надзвичайну важливість завдання вдосконалення прямих зв'язків в публічному управлінні в Україні, найбільшим недоліком слід визнати недосконалість зв'язків зворотних, основним завданням яких є необхідність формування реальних важелів прямого впливу громадянського суспільства на процеси управління на державному та локальному рівнях.

Найбільш ефективним механізмом активізації участі громадян в управлінських процесах є надання населенню можливості брати участь у підготовці владних рішень. Безперечно, ця участь може бути лише консультативною, проте електронні технології дають можливість ознайомлювати громадян із проектами влади,

вивчати суспільну думку щодо реалізації програм та проектів публічного управління, проводити оцінку якості надання адміністративних послуг тощо.

Визначаючи напрями реформування публічного управління, необхідно відштовхуватись передусім від завдання підвищення його ефективності, що має вимірюватись якісними показниками надання управлінських послуг.

Таким чином побудова в Україні системи публічного управління з метою наближення до європейських стандартів передбачає проведення певних заходів, серед яких основними є:

- надання суб'єктам публічного управління широких повноважень та ресурсів, достатніх для реалізації даних повноважень;
- забезпечення стабільності управлінського механізму та його функціонування як єдиного цілого;
- перегляд системи формування прибуткової частини місцевих бюджетів;
- удосконалення системи взаємодії органів місцевого самоврядування з органами виконавчої влади;
- законодавче врегулювання функціонування інституту делегування повноважень (із проблемою фінансування делегованих повноважень включно);
- стимулювання і захист органів самоорганізації населення;
- соціальний і правовий захист муніципальних службовців.

Створення ефективної системи публічного управління є одним з найбільш актуальних завдань реформування владної структури України. Його вирішення є складним і тривалим процесом, що передбачає адаптування українських реалій до вимоги європейських стандартів.

УДК 656.078.8 (477)

РОЗВИТОК КОНКУРЕНТНИХ ВІДНОСИН НА РИНКУ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ

Глушенко Т.М., ст.. викладач (УкрДУЗТ)

Сучасна економіка зазнає глибоких змін, що пов'язані з процесами глобалізації, загостренням конкуренції на зовнішньому та внутрішньому ринках, трансформацією всієї системи світового господарювання. Старіння

колишніх орієнтирів, невідповідність більшості підприємств і організацій до мінливого оточення, відсутність об'єднуючої економічної ідеї стали серйозними бар'єрами на шляху активізації та прискорення економічного зростання в Україні.

Дослідження питань розвитку конкуренції, підвищення рівня конкурентоспроможності ведеться багато десятиліть і особливо актуально в сучасній економіці. Проблема управління конкурентоспроможністю, в тому числі на транспортному ринку, вимагає і в подальшому вивчення, всебічного аналізу та серйозного наукового обґрунтування.

Конкуренцію можна розглядати як елемент ринкового механізму, що забезпечує взаємодію ринкових суб'єктів господарювання в процесі виробництва і збуту продукції, а також в сфері застосування капіталу. Формою існування конкуренції є суспільна система норм і правил, що має в своїй основі державні директиви і ринкові методи функціонування структурних підрозділів. Саме конкуренція забезпечує єдність дії всіх елементів ринкового механізму, об'єднуючи в єдине ціле всі господарюючі суб'єкти, що конкурують між собою, зобов'язуючи їх діяти за одними і тими ж, єдиним для всіх, правилами.

Конкуренція на транспорті - це суперництво транспортних підприємств за кращі методи господарювання, тобто за найбільш вигідні умови здійснення перевезень і отримання максимальної вигоди. Крім того, конкуренція на транспорті - це боротьба за вантажовласників і пасажирів, за отримання максимально корисного ефекту на основі застосування сучасних, більш ефективних технологій, підвищення якості перевезень, їх надійності і швидкості переміщення вантажів і пасажирів.

Зараз, на жаль, конкуренція на залізничному транспорті створюється як суперництво всередині сфери діяльності корпорації. Глобальні ж інтереси країни повинні вимагати змістити цей акцент з внутрішньокорпоративної конкуренції на боротьбу з іншими видами транспорту, в тому числі і закордонним залізничним. У ніші міжнародних перевезень ПАТ "Укрзалізниця" може отримувати колосальні прибутки від ефективного використання міжнародних транс'європейських коридорів, що проходять територією України.

Що стосується присутності приватних перевізників на залізниці, то вони потрібні, але в статусі не конкурентів, а союзників в боротьбі за вищий рівень українських залізниць по відношенню до залізниць інших країн та інших